

Zsiedzenak

**P r o t y f a
ja Sserbow**

na pšhestupne lěto

1 8 8 8.

Z nakładom Maćicy Serbskeje.

W komisiji M. Smolerja.

Czischęz Smolerjez knihiczscheżenje w maczicznym domje w Budyschinje.

Něk nowe lěto witamy
Do živjenja na semi,
Dział njech ſu prěnje wopory,
Dział Bohu ſ khěrluschemi,
So Boh nam nastupic̄ je da
A so naš wschitlích pſchitrywa
Se ſchitom ſwojej' hnady.

Wón budž tež dale pola naš
Se ſtwojim wobstaranjom.
Njech kraj a lud kęże koždy cžas
Pod jeho žohnowanjom,
Njech Bože kralestwo pak je
Nam naſche kublo najdrožſhe
A Boža wotzna hnada.

Bóh wudžel wschitkim ſpołojnoſz̄,
We staroſćach daj radu,
We horju ſpožcz nam ſczerpliwoſz̄
A pomhaj bórju ſ radu;
Njech bohatſtvo naš njeblaſni,
Njech khudoba naš njestroži
A ſawiſz ſ kraja cžekaj.

Njech dobre wscho ſo poradži,
Mér, luboſez njech ſo ſpori,
A prijódzy w naſfim Šoberbowſtwi
Njech dobrý duch ſo hori,
Haj zyły herbſki lud a kraj
Tež w tutym lęże wuziwaſ
Wſchun hnadu a wscho ſbož!

svožu a wažnej, abo ē washej ſchložje wam bluži. Tež macje pola ſebje wiele drugich pomožnych wězow, ſotrymiž móžecze ſebi ē wſchemu dobremu radzież. Csu to kniži kražniſhje dyžli protyka, ſwiate piſmo najpriedy, na to ſpěwarſke a druhe natwarjaze a modlerske, kažkež wam naſche lube lutherſke kniſhowne towarzſtwo poſtſci, ſotrymž ſo ta prawa mudroſc̄ žiwingena wuſkne a čerpa. Porno tym je pschedzenak ſe ſwojeſ protyku kaž hudy mužiſ, kž ſe ſwojimi ſłowami mało ſamože. Tola wón njeje móhł hubu džerzeč, ale je ſo ſchróblit, kždolétnje w wulek gmejnje ſerbſkeho luda ſłowo ſebi wuprofyč; a cęho dla? to čzu wam tu praſic̄. Csu węzy a naležnoſce wſchēdneho žiwingena, kotrež ſo njeſmiedza na ſtronu ſtaic̄, ani ſazpic̄, jeli ma prawe domjaze ſbože kežec̄. Te ari Bože ſłowo, ani žane preddowanje na ſležy ludu njemože na drobne roſeſtajč a ē wutrobię klasc̄, a tola ſo te ſame njedyrbja ſakomdzieč. Kaž je ſo w nowiſhym czažu wot boka wuſtojnyh politikarjow wuprakilo, ſo dyribi ſo tħeſc̄ſijanstwo bóle praktiſke naſožowac̄, tak je ſebi pschedzenak myſlit, ſo čuze ſe ſhwetlom Božeho ſłowa te wſchēdne prōzowanja ſerbſkeho burskeho luda poſhwētlic̄ a w malic̄ koſczach jich wſchēdneho powołania nekaſtu pomož jim ſkic̄ic̄, dobru radu wudželieč a hd̄y by bylo ſe wſchitkum ſmęſhkom hlu poſeże a blaſniſtwa khostac̄, kotrež ſu ſchökodne a straſchnie ſa dućhowne, kaž ſa eżelne ſbože. Pschedzenak njeve, hd̄c̄ je lud to prawje ſpoſnał a ſroſyml, dobre wotpoſladanie pał, to móžecze wēric̄, je wón pſhi tym mēl. Niż ſebje ſameho je we wožomaj a w myſlach mēl, ale waž a waſhe ſbože, lubi čitarjo! Niż ſam ſo je něſhto pytał, ale waž je tež wot tuteho boka dobyč čzył ſa Bože kraleſtwo. Pschi wſchēm ſwojim činjenju je na teho knijesa Jezom Chrysta dopomił, hd̄s kotrehož nichtó nicžo njeſamože. Če wſchē tħeſc̄ſijanskej mudroſc̄, bohabojoſc̄, ponižnoſc̄, ſwiatloſc̄, luboſc̄, pozeſiwoſc̄ je wón ſtajnje ſbudžował. Młodych a starych čzyſhje wón ſi njeprawych ſchęſezkoł, kotrež rady wuteptaju, na prawy pucz wērnehho ſboža dowięſc̄, jich roſom wotſic̄, ſe ſpanja jich wubudzieč, ſo byču ſwoje mozy po móžnoſci napinali, wſchō nowe, ſhتوž je ſo wunamaſalo, jich wuczieč, ſo byču jo naſožili a ſpialali, to je wón ſtajnje w myſlach mēl. Pschi tym njeje pschedzenak žadyn nowoatać byču čzył,

kž by wſchō nowe naſtēho čaža jako nowe evangelion: wukhwališ, ale na to je pſchezo hnali, ſo byſcheze wy, lubi ſſerbio, ſwoje dobre pozic̄ki ſkhowali, pał tež ſo te ſtare ſle nauwic̄enja a pothilenja wuſlēkali, kotrež ſu ſo w naſchim ludu wot starých čažow twjerdze ſaſorjenile, ſo byſcheze ſo wobnowili w duchu ſwojeſ myſle a ſi tym ſebi tež ſwētie a ſwokowne ſbože žiwingena pſchiſporili. Wón je ſo pſchezo ſtareho wuprajenja naſtēho knijesa a ſbōžnika džerjal: Rytajče najpriedy Bože kraleſtwo a jeho prawdoſc̄, to druhe budje wam pſchidate. Hlaj! Martha a Marja w Bethaniji bęſhćeſ ſotsje, wobej, jena kaž druhā, temu knijesej lubej. Martha bę bôle ſa praktiſke ſiwijenje kħmana a ſa domjaze węzy starobliwa; Marja pał ſo najpriedy ſa ſwoju duſchu starashe. Woboje dyrbi byč, woboje nam pſchiſlufia. Pschedzenak je jenemu kaž druhemu, njech je Marcje abo Mariji podobny, ſwoje prawo wostajlt. Wón je ſa wobeju ſpiſał tak derje hač je móhł, tola naſbóle ſa tħofisziż kaž Martha ſo ſa domjaze węzy staraju, tħu pał, kotsiż kaž Marja na to jene, ſhтоž je pſchede wſchitkum druhim nuſne, myſla, preddarskemu paſtýfemu ſaſtojnstwu pſchewostajū!

Njech dha to je, kaž čuze, pſchedzenak je čzył poſognik domjazeſho wjeſzela byč, ponižny preddarski hloß ſa ſerbſke domy. Iako tajki wón ſetża ſi nowa ē wam pſchidze ſe ſwojim pſcheczelniwym „pomħaj Bóh“. Wón ſo do waſhich domow cžiſħeqi ſe ſwojim wutrobinym poſtrowom: Daj wam Bóh ſbože! Dom, ſeže to hd̄y prawje wopomili, kaſtu wón wažnoſc̄ ma? Kaſti to drohi dar, kaſte wožebne kublo ſa naſ ſeinskich podrožnikow je, kž tudy žane wobstajne město nimamy, domjazu hospodu mēc̄? Dom, to njetrjeba wypozki hród abo ſchwarne horde twarjenje byč, tež ſama niſta hēta a ponižna iſtwic̄ka je město, hdžež ſo domjaze žiwingenie wjeſez hodži. Dom je tón bleček na ſemi, hdžež ſebi žiwingenie naſtēniſhho wuhotowac̄ móžemy. Naſh dom, naſh domečk je naſhе wukhwowanje, hdžež ſo ſi tymi ſwojimi pſchede wſchitkum hroſnym wjedrom čaža wobkhowanym. W ſwojim domje ſebi kżdžy ſi tymi, ſotrymž je pſches jenajku krei abo pſches ſwiaſt luboſc̄e hromadże ſtowarſħem, pał mały paradise abo tež helu móže ſtaric̄! W jenym domje je naſcha kolekta ſtejala, hdži ſim ſo narodžili,

nana abo maczertku w twojim domje, wothladaj ich w lubosczi. Pidtoz sktuz swojich domjazycznych niewot-hlada, ton je wero saprel a je horski dyzli pohan. Manome pozgornowanje twari dzeczom khez, ale maczernie poklezje torha je sazo dele. Wotczescie swoje dzeczi w pozyciowosczi a w uapominaniu k temu krenje. Sktuz prawe a runte je, to wopokażcze washer czeledzi a wescze, so tez wy krenje macze w niebjezach. 10. Modl so a dz i po Bozej sciezzy, czin sweru, sktuz ty czinicz masz, dha budze sboze w twojej khezzy, ty Bozej hnady wuziwash; sktuz Bohu wszechon so doweri, teho won nihdy njepuszcz! — W boze mje!

Roshlad w kweze.

Hdyz pschedzenak po starym waschnju pjeru nastaji, so by nam, lubi Sserhjo, s krótkim psched woczi wjedl, sktuz je so sandzene leto wsho stalo, dha wasz wszech pshede wschein waschach nanow a wsche maczjerje, kiz macze lubych synow we woskemu stejo, profsy, so byzheze na kolena padnuwski rjekli: „Maj dzak, Bozo, so sy nam sandzene leto mier spojciil. Hdyz syny hewak mjenje sa swoj dom w swojim dziele wsibytkowali, smedzachmy tola swoje dzeczi domach wobthowac.” A zyle dolhe leto mier, to je pschi netezischich wobstejnosczech wulka, wulka hnada. Boh budze wschak tez dale swoje ludy s milej ruku wodzowac a po najlepskich puezach wodzic.

Snano so dopomniece, so je sandzene leto westy Krupp w Essenie nad Rheinem wumrzel. Won bie hoathy a je so s tym wobhaczu, so kanony a kanonowe kule lisjescze, pschi czim 10,000 dzeliaczerow dzelo namaka. Won rjekly na kumiertnym lozu k swojemu lekarzej, so dzhe jemu millijon toler dacz, je-li so jemu hiscze leto zivjenje sfoderzi. Tola won dyrbiesce przej wot swojich millijonow. Kanony a kanonowe kule pak budza so dale dzeliacz. A wojnu nam jeneho zivjenje abo wumrjece wotwobrocicj njiemöze, duz tez niz jeho kumierc. Tola wsho, kuz Boh dzhe.

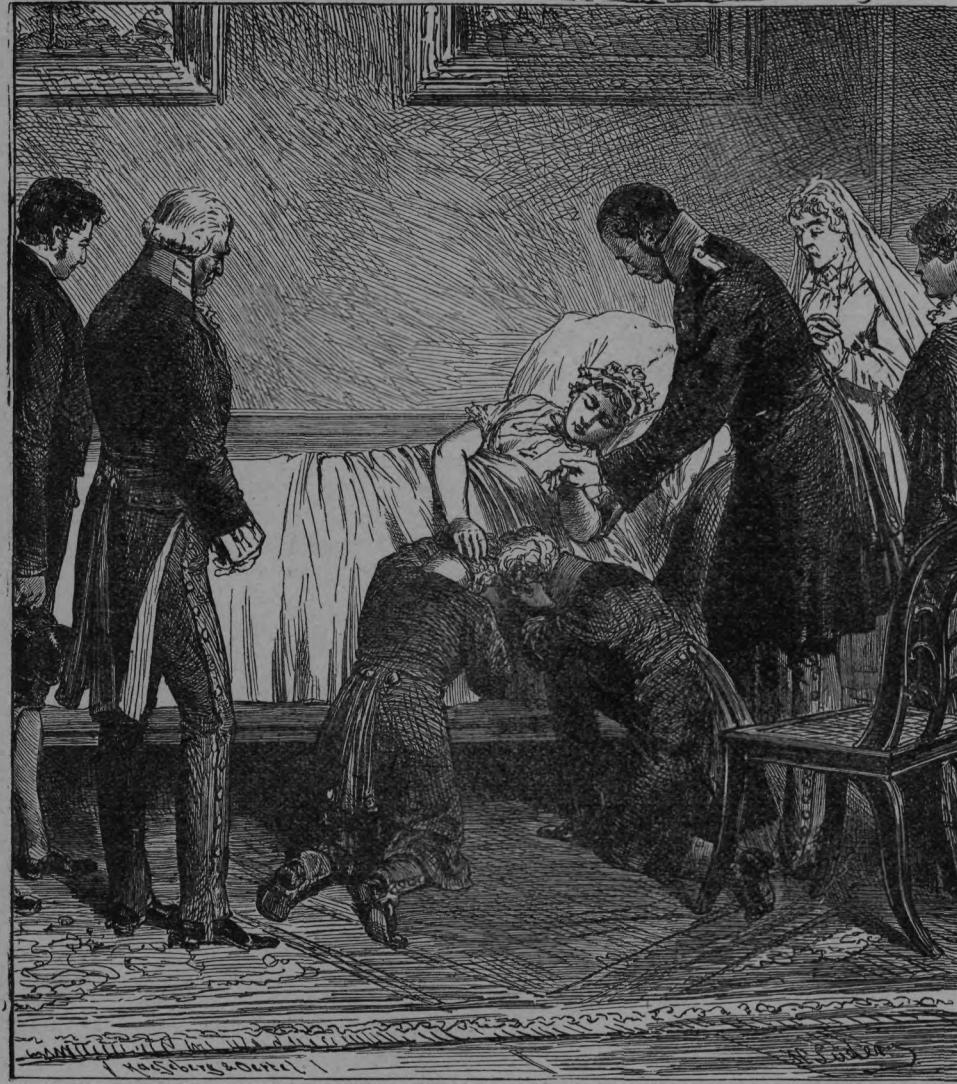
Sktuz netko wobstejnoscze nemiskeho khezorstwa nastupa, dha dzhem Boha lubego krenesa khwalicz sa wulke wazy, kotrej je won nad naichim drohim khezorom cziniil a kotrej syny sandzene leto wohladac mohli. Hdyz swony nowe leto, leto 1887, sashwotkhu, dha skhabzische naschemu khezorej wažny dzen. Zeho Mäjestoscze khezor Wysem kwezechce 1. januara 1887 swoj 80 letny wojetcki bluzbym jubilej, dokelz besche so 80 let minylo, so bie w rascie Königsbergu, hdzez na czełkanju psched Napoleonom I. pschebywashe, do woskka jako sekonde-lieutenant pschijatuy. Tak dolki czas nosy so s bróniu a je s njej tez wazny hacj zadym drugi sa sboze swojego luda dokonjal. Tola hiscze wažnisczi dzen kmedzisze

khezor wohladac. 22. märza kwezechce swoj 90. narodny dzen. Hdyz su w fastarskich czasach wjerchojo swojich ludow tez do wyšokich lét pschijatli, kuz je Kryz, s biblike (Ref. 44, 28) staty perfissi kral, swoju starobu pšanješil na 100 lét, Massinissa, numidiszi kral, na 90 lét a gothiski wjerch Hermanrik na 110 lét, dha w netezischim czazu podarmo sa tajkej starobu krownowanych pytamy. A hdze by druhdze zoly lud wot najwyštschego dworskeho radzicza hacj k naj-nizschemu dzeliaczerjej swojego khezora s tajkej luboscu wobdawal a jemu s hnuteje wutroby pschitowal: Gsława naschemu khezorej, kuz pola nař! Duż je so tuton dzen tez kuz w zylym kraju tak pschede wschem w Varlinje s wożebitej sahorjenosczi a pychu kwezechil. Na 100 krownowanych wjerchow s ich swojskymi, bjes nimi tez jafski kral Albert, prynzaj Jurij a Friedrich August, kromadzi so wokolo swojego khezora a czinjachu sianwu khezorowu nahladnosz a móz. A kuz wjerchojo tak wobdzeliwu so ludy na tutym rjanym dniu s tym, so s darami khezorowu wutrobu kwezechselu a s tym, so swoje pschecza jako dobroproschenja psched Bozi stol noszachu. Czezki dny je nasch khezor w swojim zivjenju mel. Sahe bu jemu macz wsata, njesapomnita kralowa Luisa. Ale jeje pozgornowanje je jeho pschewodzalo w zylym zivjenju. Boh dzhal dale swojej sklitowazej ruzy wotpozowacj dacz na nim, k jeho a k naschemu sbozu. Netko drje nicto žaneje radoscze njezużiwia, do kotrej njebydu s czasami hórke krepli połona padnyle. Tak je tez do sboža naschego khezora średoba pschischa. Zeho luby syn, krónprynz Friedrich, sianwy pólny marschal, biešce czezlo na schijinu khorosz skhoril a lekarjo so wo jeho zivjenje bojacu. Won da so wot wustojnego jendzelskeho lekarja dr. Makenzia hojic, za szobi jeho do Varlina pschijacj a poda so potom k jemu do Jendzelskeje. Zeho wustojnymaj rukomaj radzi so, strusknej khoroszki kowz wotlemicj a dybatwosz nimale sahnacz. Poszczyszco poda so krónprynz do Italskeje, so by tamy sirowotny milu powetr swoju hojazu móz na nim wopokasal. Boh dzhal s hnady spożecj, so by wyzoli syń do hrodu swojego nana so sazo czerstwy wróczil.

Hewak je so w naschim khezorstwie tez wjele wažneho stalo. Pyat 14. januara rospuszczil so khezorstwowych szem, dotez wjetshina szemna so ani psches dopokasna pólneho marshala hrabje Moltki, kiz westu wojnu weschcesce sa pad, so szem kriegerstwownemu namjetej njeplshihložuje, ani psches hrożenje wjercha Bismarcka wotdzierzecj njeda, pschisporjenje nemiskeho woskka niz, kuz kniejerstwo żabasce, na sydom lét, ale jenož na 3 leta pschiswolici. Nowowolby mjezachu so 21. februara a s nich wutde wulka na kriegerstwowej stronje stejaza wjetshina. Za szama potasa so hnydom sa krajne sboze a sa sfderzenje mera plodniwa.

Septennat bu 11. měrza s wulkej wjetšinu pschijaty a němſke wójsko je wot 1. haprleje ſanđeneho ſeta w měrje wo 41,135, ſa čzaš wójny pak wo 220,000 muži wjetſche. — Dolho hizo wot knjezertwa žadany, wot předawſheho ſejma pak wotpokaſaný powjetſcheny dawk na

palenz bu wot tuteho ſejma pschijaty. Palenz je po taſkim netko držſhi. Sa liter spirituſa ma ſo 50 np. dawka placzlež. Hdy by ſo psches to palenzpicze pojmenſhiło, dha by ſo zylý lud ſejmeſ ſa tuto wobſamknjenje na kolenomaj džakowac̄ měl. — Vednanja

Mřežaza kratova Luisa zohnuje ſwojeſu ſynow, poſdžiſcheho krata Wylema IV. a khezora Wylema I.

s katholſkej zyrkuju dla ſbehnjenja a polóženja tak mijenovaných meſſkých ſalonjow ſu najrjeñiſchi wuspěch měle, tak ſo je netko ſažo w tym naſtupanju mijenje wojowanja. — W počnoznym džele němſkeho khezortwa je ſo wulke a wazne dželo ſapocžalo, mijenujzy wuryče ſanala, kiz psches Schleswig-Holsteinsku dže a tak na-

raňſhe ſ počnoznym morjom ſjednocža. W pschitomnoſci khezora je ſo přenja ſopacž do ſemje ſaložila a přeni ſamjen k trébnej muri poſožil. Sa 9 ſet budje hotowy. Potom njeſměja ťodže ſ naranscheho morja wjazy dolhi pucž wokolo Iutlandſkeje poſkupy, kiz ſebi wjazy dyžli zylý džen žada a je wulzy jara ſtraſchny,

a sa czaś wóym smieje Němska móżnoścę, swoju marinu zyle po potrjebje pak w naranskim, pak w nowieciornym morzu męcz. Wona móže mjeništa bycę, dokelż móže so kędry czaś siednoczicę. Bóh dał, so kódgę tak bóry njetrjebale se swojimi kulemi brjohi naszeho kraja skilitowacę. A hdyż je pschi runje spomijneję swjatoscę i. duchowny kógel i Barlina swoju swjedzeniu ręcz salozili na słowo: „Niech morze saschumi a sztoż w nim je psched tym Anjesom”, dha wemę, so Wschehomozny też nad tymi wodami wačuje, kiz chzedża so pschecziwo nam i franzowskiego kraja sbehaczą a so móže nam pschego zdżerzecę, wo czoż profshym, słoty mér.

Nasch luby Sakski kraj je dale swój lud sežiwiać a noſyl w swoju. Kaf pak husto, hdyż ludżo na swoje czałaju, njesboże pschindże do wscheho wieżela a jim pucz i swozu czezki czini, kmy loni w Sakskiej widzili. Wschitzh so hotowacu kaž hewak hody psched saschwęcznym sichtomikom w średzisnje tych swojich so sradowacę. Dżeczi khwataču domoj do starschiskego doma, snaczi i snatym a wschelake dary bęchu so na póst date, so bychu so wot tam prawy czaś do doma teho abo tamneho doniechę. Duż pózla Bóh wulki hněh a wężeinu, kajejeż drje najstarschi ludżo njeponiua. Pszczowarjo dyrbjachu w zuzej hošpodże dny dołko lezecę, czahi wostachu teżazy, a czi, kiz chyžchu pod bozodżesčowym sichtomom w shrętej istwie spewacę: „O najswjeczischi, o najszbózischi, hnady polniczki hodow dniu”, dyrbjachu na dworniszechu w někajt kucziku ſebi pschemyjlicę, so druhy węz hinał wypaduje, hacż ſebi cławojec myſli. Takte saczucza je pschede wschém też nawożenja mél, kiz chyžsze so tseczí dżen hodow w Lipsku werovalacę dacę, ale wbohi w swojej kwaſnej pschę a se swojej nawożenskej radoſcę njeſdalo ko Draždjan na železnizy ſboni težazy wosta a bęsze hiſcze 4. dżen w zusbie. Sschniewusypowanje na železnizach je wjele wudawów nacžinilo a na tych budžem wschitzh ſboni placicę dyrbjecę. Najbole pak ſu wobjarowacę czi, kotsz ſu pschi tym swoje žiwjenje ſhubili. Hdyż mějachmy tehdyn pschewiele hněha, dha nalečo i czaſhami pschewiele deſčecza. Pschede wschém bu ſaſo dżel Hornjeje Lutizy, sady Lubija ležazy, czezko domapytam. W Dittersbachu pschindże młody duchowny, i. farat Brösel, se swojim synkom a se swojej klužobnej dżonku, jako i doma psches hrębju khwatasę, wo žiwjenje. Strashne wóhnię ſu w Aldorfje a Neschlawje ſakħadzale: „Swarnuj naſ psched wóhniowej a wodowej nisu a psched ſtej nahlej ſmiercę.” Tola niz jenož na czezke, też na ſwieszelaze změmę spominacę. W Draždjanach mějachce so w leczę pjełarska a naleto ſahroñska wustajenja, w Budyschinje pak naſymu ratařska wustajenja, kotrui tež król se swojej pschitomnoscę poczeczi. Prěnju wustajenju pschedzenał wopytacę nje-móžesche, też njechasę, dokelż wón do ſłodkich pieczęow,

kiz jenož żoldk kaž, wjele njeſdjerzti, ale poſleniej dwęje ſam i wulkej ſajimawoscę wohladal. W Draždjanach je wón tehdyn palmy tak wyšoko kaž niſke twarjenja, kórfi, banje, kafowe hlowy, kiz bęchu w ſymje pod ſchlenzami narofte, widział atd. A w Budyschinje ſo njeſožesche naſladacę na wſchęch wustajenych węzach, na ſkoče, płodach atd. Tu móžesche ratař ſa hodźniku wſchę pschewidži, ſhtoż ſa zyłe lěto psches jeho ruku pschedidże, a tak prawje jaſnje poſnuacę: Bur, po ſdaczu najnižschi, prěni muž je na ſwēczi, prěni dla swojeje wuzitnoſcę. Tu bu na tu abo drugu maschinu ſedzliwy, kiz móhli ſam i wulkim wuzitkom trjebacę, abo na te abo drughe ſymjo, kiz by tež na jeho polach wjazy njeſzlo, hacż dotalne. — W kraſnej pschę ſwērnoſcę pschedziswo kraje a khęzorej je ſo, kaž ſtajniše hacż dotal, ſaſo naſch ſerbſti lud psches ſejmiste wólby kaž tež wjetſki dżel zyłego ſakſkeho luda poſalał. Na ſejm bu nimale jenohłosnje pola Sserbow ſ nowa dotalny konſervativny ſapóžlanz, ryczertubler Reich nad Bělej, wuſwoleny. A w zyłej Sakſkej bu jenož w Žitawje muž, kiz kniejerſtwu jako dopředkar napſchedziswo ſteji, wuſwoleny. Wot ſozialdemokratow njeje ani jedyn ſ wólbou jako dobyczer wuſhol. Duż ſu tež wſchę druhe kraje němſkeho khęzorſtwa ſ wěſtym ſavidzenjom na naſch ſakſtu hlađale. Tež na Draždjanſki ſejm je ſo wot Sserbow konſervativny muž a ſerbſti bur, i. Kočka i Schröderz, ſ nowa wuſwoli. Sso pak tež kluſcha, ſo je ſerbſti lud tam, hdzej ſakonje ſa zyłym kraju, po tajſkim tež ſa Sserbow dželaju, psches dweju ſwojego rodu, i. Kočka a i. Kočku, ſastupjeny, kotruiž móhli pschi potřebnoſci tam i swoju Sserbow wazne ſłowo ſapožoſcę. Pschede wſchém budžetę lětha woči Sserbow na njeju ſloženej, doſek ſmějat ſa železnizu, wot Sserbow ſadańu, wot Budyschini do Kamjeńza ręczecz. — Nasch luby król je naž dale ſwēru na puczu ſboža wodžil a Bóh je ſo tež i njemu ſe ſwojim ſohnowanjom poſnał. Woſebje je wón ſwojej ſaklitowaczej ruzy ſaſo widoſnie wuſchestrjenej džeržał nad dwěmaj ſtaromaj kraloweho doma, nad młodym prynzom Vjedrichom Augustom a nad jeho ſotſje arzwywódku Mariu Josefu. Jego kralowska wyškoscę prynz Vjedrich August mějachce to njesbože, ſo jako wjetník offizerſteje patroniſle ſ konja padže a to na ſmierſku rolu. Wón dla kaſazeje boſoſče ſo na konju do garniſony wrózicę njemožesche, ale bu i wosom domoj domjeſeny. Tola žanteje wjetſcheje ſchody psches Bože hnadle ſakitanje wſaſ njebesche. Arzwywódka Maria Josefa ſwjeſkeli ſwojego wyškokeho mandželskeho psches porod prěnjeho narodzenego ſynka. Tola bóry pschindże powięſz, ſo je czezzy ſkorila a ſo je mało nadzię ſa wotkorjenje. Duż ſo jeje wyšoki nan, prynz Jurij, i njej poda. Džal pak budž Bożej wulkej miłosci; bóry pschitbadzachu lěpſhe po-wjescze, a po někotrych nježelach bęſhe jejna khorosz

svěhjnena a s tým tež s dohom řidoba, do kotrejž běže hócka poměsč wó jeje khorosčí wýchéch žvérných Šakow wutroby pshinježta. Boh ſdžerž nam dale našch zpý králový dom w ſbožu!

Hdyž pak ho Bohu džakujemy, kíž je knjes nad živjenjom, dha mamy ho tež do jeho wole podacž, hdyž nam počaze, so je tež knjes nad wumrjeczom. Pschedzenak by rad na wýchéch ſpominal, kíž ſu lonsku protyku jako požlenju čitali a kíž ſu někto híž tam, hdyž ho ſa ſchadženjom žaneho žlónza wjazh neprashá, dokelž je tam Boh to prawe žwětlo, tola wón jich wſchitkých njeſnaje; tež wé wón, ſo budžea ſawostajení, hdyž w protyzu njebočickeho nana abo maczerje abo ſyna abo džowki ſmjertny džen namakaju, ſami na njeho ſpominacz a ſo jemu džakowacž ſa jeho žwěrnoſcž a ſubocež. Na někotrych pak chze tu ſpominacz. Najprjóbz 24. oktobra 1886 wuſtym něhduschi ſakſi a poſdžiſchi rakufi minister hrabja Beuſt. Wón běše ſ ministrom do léta 1866. W Droždžanach ſandželi ſwojej wocži k ſmjertnemu ſpanju tajny radžiczel ſ Einsiedel a w Rybarjezach Mínałakſki knjes hrabja ſ Einsiedel, kíž je bjes ſerbam i ſebi tak rjane mjeno wudobyl. Dživjenje je: runje na polepſhenje kowanja konjow je wjele prózy a ſředkov wazík a pſches konje pſchindže k njeſbožu a wo živjenje. Je nam ſkoro, jako by njerofonný ſkót po waschnju ludži ho ſložil, wo kotrejž rěka: nježdak je žwěta mſda. Nježdželu 6. februara 1887 pak wumrje pſchi pſchewodženju ſemrjeteho džesčja nahle wot Božeje ruzčki ſajaty zpěmu ſerbſkemu ludej ſnaty ſerbſki ſpěwar Petr Mlónk ſ Džiwocži 72 lét starý. Wón je někotru ſchtuečku Bohu k čeſczi, bližjemu k napominanju a k trojčtej ſanježl. Psched žwětom běše drje jedyn bjes nížkimi a mjeniškimi, ale na ſuboceži k Bohu a na mždných duchovných darcach běše jedyn bjes najwjetšimi. Wón bu ſ wulſej čeſcži khowany a jeho ſmjerež je ſo we wýchéch ſerbſkých, w jara wjele němſkých, kaž w wjazh wukrajných rakufích nowinach wossewila, kotrej wſchitke jemu ſwoju palmu pſchipoſnacža na row požidžku. Boh daj jeho čeſlu čeſke ſpanje, jeho ſpěwy pak chžyl wón žive ſdžerjež hížce ſetſtotek ſerbam i natwarjenju a poſběhnenju. —

Nasch žužobný kraj Rakufi je tež ſwonkowny mér měla, hdyž tež pſchede wſchém pſches nowy ſakon, kíž je krajnu woboru ſtvorit, hacž do ſubow wobrónjenia ſteji. Wona ſo nadžje, ſo tež dale mér wobkhoma. Teho dla běše pſched ſtami ſ Němſkej do ſwiaſka ſtupila. Kaž ſo ſda, je léta 1866 ſabyla a na tym prawe čini, pſchedož wona tehdý na Brufiſkých njež ſhabila njeje. Woni je ſo ſwiaſk ſ Němſkej wobknouſ a wobtwerdžit. Kalnoki, rakufi minister, je někotre dny pola wjercha Bismarck pſchibywał, hdyž je ſ nim wo ſdžerjenju mera jednał. Što je ſo tam poſtajilo a kaž chžetej wobej možy ſa čaſ ſójm ſebi pomhacž,

drje wſchó nadrobnje njewěmy. Tola nam je doſč, ſo težle wulkomožy, k kotrejž je hížce Italska ſo pſchisambla, mječ w ruzy džeržitej pſchecžiwo kažerjam mera ſa ſdžerjenje teho ſameho. Štož pak ſtaj ministrak wujednałoi, je ſo w Gasteinje, hdyž hížor Wylem ſtrowotne ſupjele wuzilvajo ſo wot hížora Franzia wopyta, wobkručiło. Boh daj ſwoje žohnowanje ſwiaſtej; hewak wſchaf wjele pomhacž njemož. Rakufi pak, hdyž ma ſe ſwonkownymi njepſcheczelemi mér, ma tola njeméra doſč w ſwojim domje. Kaž ſo hysto bratſſa a ſotry teho ſameho doma ſnjeſči njemož, tak tež níž wſchelake narody rakufiho hížorſtwa. Woževje je wótre wojowanje Madžarov ſe ſełowakami, kotsiž poſledni maju pod ſurowym ſchadženjom tamnych wjele czeſpicž. Tež w Čeſkej ſo Němzy ſ Čechami nihdý na nihdý ſnjeſči njehadža. To je lousche lěto ſažo ſ pſchikkadom. Juſtizny minister běſhe wukas dał, po kotrejž ma ſo wot Pražſkeho a Brnſkeho wyschſkeho ſudniſtwa tež w čeſkej rěči jednač, hdyž ſtaj ſlvržník a wobſkoržený Čeħaj. Tutoň wukas někto němſkých prawiſnikow, kotsiž chžedža ſaſtojuſtvo na wyschſkim ſudniſtwe mjenowaných městow ſaſtaſacž, nufuje čeſki wuknucž. To pak ſo Němzam nočze. W Čeſkej a Moravskej je na 6 millijonow Čechow a jenož 2 millijonaj Němzow. Někto dyrbja wſchitzu Čeſcha němſki wuknucž a to tež činja, ale Němzy, kotrejž je wjele mjenje, njehadža čeſki wuknucž. Duž ſu ſ ministrowym wukasom jara njeſpokojom, ale wotſtronicž jón njemóž. Tak ſebi ludžo pſches wadženie živjenje čeſke činja a tola ničko njewě, kaž dohlo ſmě tu bycž. Šmjerč pſchindže tam a druždže druždž nahle! Chžyň ſo loni ras 300 putníkow, kíž běchu na ſdalemym ſwiatym městnje ſo modlili, wot duchowneho nawožene, pſches hukbotu Donauw pſchewjescž. Kódž bě pſchepjelnena a woſrjedž rěki ſo podnuri. Nímale wſchitzu, mloži a ſtari, mužiž a žónſke, namakachu ſrudny kónz w žolmač. — W Wuherſkej ſu ſažo ſtraſhne powodženje měli. Ti ſi króč ſa lěto ſu tele ſtrony w ſtrahu pſched powodženjom. Prěnja wulſa woda pſchindže, hdyž je ſo na ūlach lób roſpuſkał, druha w čaſu naſletnho deſhča, a kceža ſapocžat̄ junija, hdyž na wjerſkach ſedmihródfskich horow ſněh roſtawa. To je „ſelena powodž“. Loni drje wona wjele wjerſcha njeb hacž hewak. Ale, hacž runje běſhe ſuſejerſtvo wjazh millijonow ſchěznakow ſa powodženje a natwarjenje hacženjow a powyſhenje brjahow pſchi rězy Tiž ſwolito, běchu ſo tute džela tak njerodnje wumjedle, ſo rěka Tiža wuſtupi a njeſchewidžomne plódne krajiny powodži a wſchě plody ſlaſy. Šažodne ūbka ſlaſy nam pak ſerſaw, pak mole, pak wohén, pak woda; ſlaſe ſo pak wſchitko. Duž pytaj ſa lepſhimi hacž ſa ſeinfiskimi! Hdyž pſchedzenak někto wot tam do Franoſiskej poſhlada, dha dyrbí mjeſy pſchetročziluſhi wuwoſacž:

O bohaty krajo, tak sbožowny mógł byc, gdy by żo
ł wójtę wróćiczą chył. Ale, so tutón lud, pschede wschém
ego wodżerjo to nochzedża! Duż nětko wodżerjo luda
a česču a sa pjenjetami kledja a swojego soſtojnſtwia
ubjenje hladaju a lud pschedziwo Němzam a k wójnje
chezuwaju. Najhörschi bjes nimi běsche wójnski minister
Boulanger. Tego drje žu nětko trochu ponizili, so
běsche sašo jenož kommandeur jeneho armeekorpsa, a
autemu njemernemu wujej taſte ponizjenie ničo nje-
chodzi. Ale wołańca: K wójnje pschedziwo Němzam!
je wostała. Sändzene lěto žu tež pospyt činili, tak
mohlo wscho hicz, hdźż so k wójnje trubi, a žu
17. armeekorps mobilisowali. Tuta węz je krajeſ
někotre millijony rubla, a naſhonili pschi tym tež wjele
noweho njeſſu. Ale na něſhto dolha wjazy abo mjenie
adolžený franzowſki kraj njeſhada, kaž wsheitzy njerodni
hospodarjo, a wschalo ma nadžiu, so pobita Němska
wscho saplačzi. A so by tuta jich pschedzelna myſl sa
naž so ſkerje a lepie wuwiedla, napinaju wschē mozy
sa pomjetyſtvenje wójska a polepſhienje broniow. Hač
dotal žu tam wojazy 5 lět w wójsku ſlužicž dyrbjeli,
wot nětka budžeta jenož 3 lěta ſlužicž, ale ſa to budžet
žo jich wjele wjazy lětnje wsbehowacž, so tež dale ta
žama liczba pod khorhoju ſteji kaž hač dotal, so pač
budžet ſa čaž wójny wojakow wjele wjazh. Franzowſa
ſebi ſam do wójny njeweri, a tamny wjeſtm lud
zyła do bitwów wjele njedžerži, dokelž je 1870 poſnał,
ſhoto ma w taſtich čaſach wscho czerpicž, kaž wjele ma
wudawow a ſak wjele džecži ſhubi. Ale, hdź by žo
taſte Ruska ſobu do Němzow dał, potom wschak by
ež wjeſtny lud ſa wójnu był. Pschedzenak pač ſebi
myſli, so Ruska ſa Franzowſu ſo tak rucze njeſſednocži.

Ruska hiszce nihilistow pschedwinyla njeje. 13. měrza
ſańdzeneho lěta běchu ſažo wschelazy khezora ſa bombami
moricž ſpytali, ſhoto ſo jim džakowano Bohu nje-
poradži. Nadpadníkow žu ſa džela wobwěſnyli, ſa džela
do Sibiriſkeje pōzlali, hdźez budžet taſteho praka nětko
khetro wjele. Najhörsche pschi tej wedy je, ſo žu nihi-
listiske ſwiaſki hižo w ſchulach. Hoja-ſi pač ſo taſte
njepocžinki hižo w džecžazgħi wutrobach, potom ſo tak
lóhko njewukorjenja. Koni je ſławny Ruska Katkow,
najwjetſhi ruski nowinařski ſpižaczel, po dležſzej khorosći
wumrijel. Wón wujiwasche najwjetſhe dowérjenje pola
khezora a ſiměđiſthe ſebi ſwiažicž, rusku politiku w ſwojich
nowinach wótrje píſhimacz. W předadniſkich lětach běsche
horzy pschedzel Němzow był, ſhoto ſo na poſledku
pschedeniſto. Do Franzowſow pač ſenje wjele džeržał
njeje. Tego khowanie je ſo ſa wilej česču ſtało.
W Aſiſkej kroczi Ruska pomału ale ſa wěſtymi krocze-
ſemi do předka. Ludi žu tam jendželſkeho wuzyzazeho
klamarskeho ducha ſyte a witaju ſa wjeſtelom Ruskom,
kži jim porjad a dobre knjeſitwo píſhinenju. Kaž ſo
Ruskej ſa Bolharskej pónidže, ſo pschedwidzič njeſhodži.

Tola to drje je wěſte, ſo Ruska Dardanelsku mórfu
dróhu předy abo poſdžiſho do mozy doſtanje. Je
dže to jenicka móznota ſa nju, k wjetſhemu morju
pschediſtu namakacž, ſhoto ſa tak wulkı kraj zyle
nuſne.

Danſka, kotrejž kral je ruského khezora ſwak,
ſa Ruzami džerži. Na Němzow je wona njemdra a
ſa jejeho ſtejnſcheja ſo to lóhko roſhmi. Sapozjatý
kanal pschedel Schleswig-Holsteinsku ſmeje ſa nju wulku
ſchłodu. Nětko jefdža wschē lóźe wokoło danſkeje po-
lkupy a wona wot lóžow po starym waschnju rjane
zlo ſbera, ſhoto Danſku wobohacžuje. Tuto zlo budžet
poſdžiſho Němska bracž, dokelž budžet lóźe pschedel kanal
jako po bližſkim puczu jefdžicž. Duż je njemdra na
Němsku, kotrejž wschē teho jej wotdobytej provinzy
Schleswig a Holstein ſabycz njeſmøže.

Bolharska ma ſažo noweho wjera, Ferdinand a
ſa Coburgského rodu. Hdźż běſche wjera Alexander
ſwoju krónu na žadanje ruského khezora wotpložił,
pschediſtu ruský general Kaulbars do Bolharskeje, ſo by
tam porjad poſtaſil a wscho tak ſawjedł, kaž ſo to
ſa ruskimi žadanjem ſineſcio, dokelž je Ruska tola hakle
Bolharsku wuſhwobodžił. Lud pač ſtejſche k ſwojemu na
Alexandrowe město wuſhwolenemu natvhivlnemu knježer-
ſtwu a njepoſkluhaſhe Kaulbarſej. Duż dyrbjeshče wón
wotpuczowacž a Ruzka nětko zyle ničo wjazy ſa Bolhars-
kej činicz męcz njeſasche, dokelž běſche ſo Bolharska
Varlinskum poſtaſenjam wotrjekta. Knježerſtwo ſo
džeržeſche, poraſy nětore ſtrachne ſběžki a dozpi ſańdzene
lěto, ſo bolharske ſobranje noweho wjera, ſpomnje-
nego Ferdinanda, kži běſche dotal w rakufim wójsku
poła hūſarow ſlužił, wuſhwoli. Po dležſkim píſhe-
myſlenju naſtupi wón ſwoje knježerſtwo a dotalne knježer-
ſtwo połoži ſwoju móz do jeho ruki. Lud je jeho rjenje
witał a ſteji ſa wjera ſa njemu. Najhörsche pač je,
ſo je wón Varlinského ſwiaſka njeſekdžował. Duż jeho
wukomozy hiszce píſhipoſnale njeſſu a Ruska to ſenje
nječini. Pschedenjenja ſo teho dla w Bolharskej
ſa wěſtociſtu stanu, jeno njewem, na taſti bok a hacž
bjes krepſhelerza pónidže. Hdź by pschedzenak do tam-
nych wobſtejnoscž ſhoto prajicž ſimel, dha by wón
płodny bolharski kraj a jara ſdželany, hewač měrny a
pobožny lud niz zusemu, ale narodnemu bolharskemu
wjerchnej poſpchał, kži ma bolharsku krex, a kži k bolhars-
skemu ludje ſe ſwojimi wótzami ſlužha a jeho wob-
ſtejnoscž ſitaje. Potom drje bydhu tam tež rāniſhe
ſeria ſbožownego mera ſkadhærcz poczinak.

Ssuzdona ſeſerbiſka ſebi hiszce píſhezo tak
prawje ſaradžicž njeſe. Tež je bjes kralom Milanom
a jeho mandželſkej luta njeſednota. Hewač pač je tutón
kraj derje wodžený a ludowe ſbože roſče, jeno ſo žadlave
pijelzy, někotſi židži, jich móſhniſe proſdiňa, kaž wschak
ſo to nimale we wschēch druhich krajach tež stanje.

Mały grichiski kraj kęze s mozu wulki bycz. Ale wola je dobra, tola nima żaneho wuhlada. Grichojo njejsiu wjazy to, schtoż su něhdy jich wózjojo byli, a woni budżetaż so społojicż dyrbiecż, hdyż jim druhe mozy tón kraj wostaja, kiz někto maju. Kupa Kreta, kiz je wot grichiskich křesćijanow wołydlena, jim jara w wocjomaj leži. Turka pak jej ju njeda. Małe kraje dyrbja wšak někto po tym hlošu rejwacż, kiz wulke na huſlach hraja.

Tón kraj, kiz by na balkans- skej połkupje też rad so nělak saſydlil a kiz so do należ- noſc̄ow wšichč ludow tyka, radszo hacż so by ſebi ſwoi ſamżny dom trochu do po- rjada stajil, je jendželski.

W Iriskej ſbezki njepiſe- ſtawaju. Tam žnēja Jendžel- czenjo, schtoż su ſami wuſy- wali. Wſhemu krajju ſu po něcžim do wob- ſedzeńſtwa ně- ktrych bohac- kow pſchinicž dali, tak ſo tam žanych burów njeje, ale ſu wſchitzy na- jenzy, a bohaczi wobſedzerjo bydla w Londonje. Hdzejz pak burſtwo

njeje, abo je njespolojne, tam pſchedzenak radzi, ſo bydu wſchitzy ſabyli ſłowa: woſtan w kraju, to eſi praju, a ſo bydu ſ kraja won kchwatali; pſchetoz ſbožowne čaſhy ſa zył kraj ſu nimo. Też w Iriskej je tak. Ŝenjeſtvo kęze někto ſpjećiwyh najenkow ſe ſurowoſc̄u ſatraschicż a pobicż, tola podarmo. Stawijný tuteho luda budżetaż ſo drje w bližszych létach ſ kruju piſacż

dyrbiecż. Też w kolonijach je Jendželska ſrudne na- ſhonjenja činiła. Wona je ſo wſak w nahramnoſc̄i ſchēſcho pſchestrę, hacż może ſo wodżecż. A nětto dyrkote w bojoſc̄i pſched ſudami, kotrež je ſebi pod- cjiſnula, kotrež je wurubila, někto pak mozy dość nima je wobknjeſicż. Móžno, ſo ſo Jendželska ſaſo runje tak rucje pomjeñſhi, kaž je roſtla. Sa to pak je tón

kraj loni wulki a wojny jubilej ſwjeſc̄icż ſmēl. Jeje kralowa Viktorija je 21. junija 50-létnej jubilej ſwo- jeho kniežeſtwa ſ wulkej pychu wobſekla.

Skoro wſchē eu- ropiſke kniežeſtwa běhu pſchi tutym ſwiedze- nju ſaſtupjene. W Jendželskej ſamej ſo tež lud ſwulkej ſahorje- noſc̄u na tym wobdzeli, mie- nje w wukraj- inych kolonijach. W Jendželskej pak pſchede wſchem teho dla wſho tak nje- ſteji, kaž by dyrbjal, dokež kralowa wjele mozy nima, ale móz w ruzi mi- niſtrow a par- lamenta leži. Tam je potom wjele mudrych ale njenahö- njenych ludzi, bjes ktrymiz kózdy runje

Prynz Ferdinand Coburgski.

ſwoju myſł ſa jenicžku prawu džerži, kiz ma ſo wu- wjeſc̄.

Blíže hacż Jendželska ſteji wot ſandženeho léta ſem nam Italska. Jejny minister Crispi je loni wažne jednanje ſa wjerchom Bismarkom pomēl, kiz pieczę poſtaji, ſo ma Italska Němzam a křežorſkej w wojni pomhacż. Kaf daloko ma wona ſa pomozu ſjednoczenej

wulkomozy podpjerač, je wuczinjene, ale njeje snate. Nam može dość bycz, so tutón swjaſt wobsteji. Wón pſched wójnu lepje ſmar- nuje hacz naj- lepscha bróni. Njesboze ſa Italsku je, ſo ſa doſpolne wujednanje ſ katholſkej zyrkwiu ža- neje nadzije njeje. Tež w ſwojich ko- loniach wjele namakała njeje. Wona je tam bohat- ſtwa pytała a netko tam milijon po milijonje nje- ſe, wona je na powjetſchenje luda ſebi myſlila, a netko je tam hizo tak wjele wojaſow ſhu- biła. Duž je hizo lud hu- ſcziſho ſwoju njeſpokojnoſcz wupraſil ſtym, ſo hakle je ſo knjezer- ſtwo ſ do- byczom kolo- niow ſapa- ralo. W dru- him nastu- panju ſo ſa Italsku ſan- dzene ſeto teho runja do jara ſbozow- mych ſicic ſnjehodži. W połnóznych provinzech mějachu žałozne ſemjerzenie. Kheze w městach ſ hroma- dami padaču a wjele ludzi namaka w roſpadankach

ſrudny a nahły kónz. Runje tutón džel kraja je wo- pomha, hdyž ſo wſcha kraſ- noſć ta kruče ſhubi! W po- lóniſchej Italskej a woſebje na wulkej Sizili- ſkej kupje ſa- thadzeſche ſaſo kholera. Khorosz na- bu pſchi knie- žazej czoplo- cze a pſchi tam ſnatym njeporjedze rucze mozow. Ludzo ſo le- karjam nje- wérjachu a to czinjeſche nufu cím straſchniſchu. Męchczanszj ſaſtojnizy ſo khorosze na- bojawschi cze- kaču na wžy a duž w wo- puſteſzenych městach hi- ſhczeniemery a ſmeſhki wudrichu. Netko je kho- roſez pſchę- trata, ale wjele czeſlow na pohrjeb- niſhczach leži a Powieda- wo ſachod- noſci czlow- ſkeho krótkeho ſiwejena.

Tež we Šchwajca- ſkej ſu nah- loſć njeſboža ſhonili. W luboſnym, pſchi rjanym jeforu ležazym měſeče Zug je ſo wſazn haſow ſe wſhemi khežemi do

Woſebna Woſharka.

psjiležazeho jehora podnurilo. Wobydlerjow namača wjele pak w rospadankach psches sarazenje, pak w żolmach psches fatejenje kónz. Hdyž so rano s doma wot-żalich, dha je mózno, so cze wjeczor morwego domoj donjehu; ale tež, hdyž s mérrom w domje wostanjeſch, hdyž by lěta dołho sbožovniye žiwý był, móže cze njeſbože a ſmjerč namalač, hdyž cze pyta.

Tole je krótki roshlad wo najwažniſich podenidženjach poſlennego lěta. Wsmi ſebi s nich wucžbu: Hdyž wi-žiſch, kaf nahle ſo tu ſentſe kubla czi woſmu a ſentſe radoſce do njeſboža ſo wobrocža, a ty njewesch, hacž hiſheſe jutſje ſwoj dom ſmějſch, dha pytaj, ſo by bohath był w Boſu a ſebi pola njego bydlo wudobyl; hdyž wſchudžom ludy ſo k bitwje hotowacž wižiſch, dha hladaj, ſo by mér s Bohom, mér dobreho ſwědomja ſebi wobkhował, potom móžesč prajec: Za pſchichodej troſčitne napſchęſiwo hladam.

Wuřnjenje.

Wukti pilnje, luby ſynko, mi,
Shtož wucžet žada ſej.
To poſdžiſho ſo ſaplačji
We mérje bohatej.

Bohathah kuchen foždemu njetylje.

Branzelez Matej w Brjasynje njemdrje ſwarjeſche, jaſo ſo želesniza s Khocžebuſa do Barlina twaricž ſa-pocža. Wón wulke burſte kublo wobſedžesche a želesna czer dyrbjeſche jemu jeho pola a kuli a holu pſche-

reſowacž. Ve to ſa njeho mjeſraxe. K temu ſo wón na to hōrſcheſche, ſo bubze netk wſchitko turíčhe, wouž ſa konje, dokelž netk žamych wjazy trjebamych njebudže, a wſcho druhe, ſhtož burſte hospodařtvo wunjeze. Handlerjo, prajeſte wón, ſi zuſych wokolnoſćow pſchi-jedu a placzisnu dele ſklóčza. Wysche teho dyrbí ſo zlyh ſwět pſchemenicz, lóſcht k ſwětneemu ſwieſelenju budže pſchiberač a naſche džeczi pſches to ſanjerodža. Pſchetož, hdyž parny kón hwiſda, dha ſebi myſbla, ſo dyrbja ſa nim rejuvaci.

Wſchitko tajke ſwarjenje ničo njepomhaſche. Matej bu nufowaný, ſwoje grunty jow dacž a ſa lěto nimale parny wós tolſth kur wot ſo pluwajo a wjeſele hwiſdajo pola njego nimo lětaſche njedžitavo na jeho hroſne injeswoči, kotrež jemu pokasowaſche.

Schyri abo pječ lět běchu ſo bjes tym minule. Te ſle wěſčenja, kotrež běchu Mateja tyciſle, njeběchu ſo dopjelnile. Wouž bě jenak drohi, butra a ſlot drožſhi. Wſchitko ſo do wulkih měſtow pſchedawaſche. Ludžo ſo po želesnizy jow a tam wožachu a ſebi po-wjedaču, kaf rjenje wſchudžom je, hdyž ſu pſchiholi.

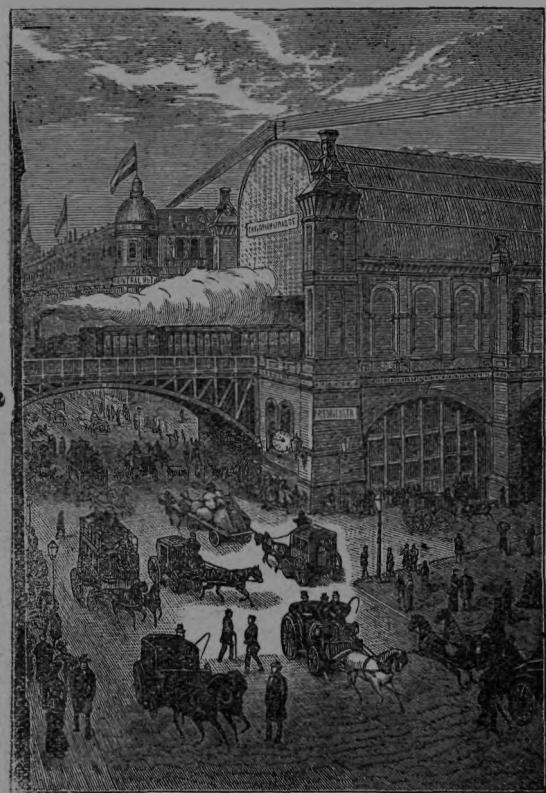
Jedyn wjeczor Matej ſe ſwojej mandzelskej Marschu po ſwiatoku wó iſtwje ſedžesche. Maczi, praji wón, kmótr Amandl je njedawno w Barlinje pobyl a mi powjedał, kajke kraſne wěžy je tam widział. Shto měniſch, njechamoj tež moj tam jecz? — Matejo, luby Matejo, ſhto pak tola bledžiſch? wotmoſwi wona naſtržena. Do Barlina dyrbjaloi ſo wjescz, ſhto bychmoj w tym wulkim Babelu čhyloj? Bóh ſwarnuj! — Nô, nô, luba Marscha, rěčeſche Matej na to; my móžemy ſebi něſhto popſchecž. Ssmý rjane žně měli a njedawno hakle rjany pjenjes ſa te tsi tuczne ſwinje krydnyli, kotrež by naformila; woſkyte wſcho je a many rjany naſymny cjaſ. Myje lóſchtuje, ſo w Barlinje roshladowacž. W korečnje wſchitzy huzodžo ſtajnje wjele powjedaju, ſhto ſu tam kraſneho wohladali. A naſheho stareho khejzora byd̄ tola rad junkroč ſ mojimaj wožomaj wižač, wo kótrymž nowiny tak wjele khwaloſneho piſaja. Bój, Marscha, pſchichodnu njedželu ſo na želesnizu ſyňemoj a naſhu Hanku a Peřku ſobu woſmijemoj, ſo ſo ſimaj někakje wjeſele ſhotuje. — Bože dla, Matejo, ſhto je tebi do myſlow ſaleſlo? ſawoła ſ noweho Marscha, to njendže, ſhto dyrbjal tu domach wſcho wobſtaracz a wothladacz, wſchitko do grunta poſtěže, hdyž tu ja njefybm; a pjenyes ſak prjecz mjetacz! ja njewem, ſhto je ſo na tebie dało! — Za ſyム ſebi wſchitko derje pſhemyslil, rjekny Matej, na naſhu czeleď móžemy ſo ſpuschęſecž, a wſchak je tu twoja macz, kotrež móže ſa wſchitkim hladacz. My móžemy ſebi něſhto popſchecž, Marscha, a teho dla njebudž w hroſy, ale hotuj ſo a džeczi na to pučowanje do Barlina. Pſchichodnu njedželu ſ naj-preñſchim cjaſhom ſo powjeseſmy.

Marscha bě swuczena, we wšchěch wězach swojemu Matejovi požluchacz; schtož won praji, to bě jej swjatý evangelion; k temu wona jeho znajesche, so ma twierdu hłowu a so ſebi njeda wuręzecz, schtož je ſebi pſchedewaſał. Po tajſim czíſche pſchi ſebi sydhujo wſho pſchihotowasche. ſwoju najlepſhu kwaſnu draftu, kotrež hewak jenož pſchi kmočjenju nałożuje, ſ kſchinje bjerje a ſo ſ njej swobeleka; Hanzla a Petrko ſebi swoje najnowsche ſuknje, kotrež bě krawez ſuſod hakle njedawno po najnowſhim waſchnju ſeſčil, napoſkynjet; Matej ſo swojego burskeho kemschažeho ropra njehanbuje a ſwoj wulki pſchedeschcznik kaž ſwoju kožanu moſheni njesabudze.

To bě löschtowanje, hdyz njedzeli pſchi najrjenshim wjedrje po želesniſy leczaku, jako ſloučzlo runje ſchadzesche — a ſ czaſom rano běgu hido w Barlinje. Wſchitzu ſchyrjo woczi roſdzerazu, hdyz po haſach ſo ſchmatachu. Te wyſoke kraſne kheze a hrody, te wosy, kotrež jow a tam ſeſdzechu, a te konje, kotrež

draczenje, w kotrejñiſ ſhodža, jich bjes wſchitkimi, kotsiž po haſach ſo roſthodža, wujnamjeni. Nichto ſo pak jim njeſteje, ale wjèle bôle kozdy ſ pſchedczelnym waſchujom jim pucz k khezorskemu hrodej pokafuje, ſa kotrejñiſ ſo tu a tam wopraschowachu. Bě to wulka czíſhczenza, prjedy hacž tam trjechicu. Runje w tym wołomiku to bě, jako ſo tam wojerſka parada ſhromadži. Pod móznymi ſyfkami wojerſkeje huzbys kruch kralowskeje garby tam nimo czehniesche, a wulka črjoda ludu bě ſo tam ſhromadžila a na hród hladasche, na khezora czaſkajo, ſo ſo tón pokafa. Sa někotry čaſ ſe woprawdze pſchi jenym tych wołnow widzecz. Wſchitzu pſchitomai ſwoje klobuki ſejmajo a ſ rukami jemu pſchikwajo mózne hurrah ſawyſkaju. Matej ſam ſwoj klobuk czahajo ſwoje „ſlawu“ wóſſje do teho měſcha, bjes tym ſo Marscha hlučko hnuta ſebi ſyſly ſo woczow trěje a Hanzla kaž Petrko, zyle njewopſchimuju, ſchto ſo tu stanje, ſo na ſwojich nohaſ ſwytce wusbehowaſhtaj.

Jako bě to nimo a lud ſo roſběza, egi ſchyrjo ſtejachu a njewjedzachu, hdze ſo wobrocicz. Tu Matej na dobo ſapocznje ſkoricz: Marscha, ja ſym ſprózny a k temu ſmierzcz hłodny a jasyk mi ſuchi na džaznach wiſy. Za tež a ja tež, ſawołaſtaj Hanzla a Petrko; maczji, dajcze namaj pomasku! Haj! rjeknu Marscha a czumpa ſe ſwojim ſorbikom, kotrež pod pažu njeſe, pod jedyn ſchotom, ſyňum ſo na tamu ſawku a po pſchedej ſebi něſhto k wobjedu. To by bylo, woſmolwi Matej; my ſmy tu w Barlinje a dha čzemny tola woptacž, ſchto nam Barlinska kuchina dobreho poſtiezuje. Hacž runje Marscha tajkemu prjódkwaczu ſwojego muža ſo ſnapſcheczini, bojoſcze dla, ſo budze to jara wjèle pienjes ſebi žadacž, dha ſo won tola pſches to molicž njeda. Woni hifcze kruch dale džechu, jako Petrko na dobo ſawoła: Nano, nano, tu widži, ſo je někajſka korečma a pſches wokna widžu w njej ludži, kotsiž tu wobjeduja. Pójcze, rjeknuje na to Matej, ſastupmy do teje ſameje! Bě to pak, ſchtož bě Petrko ſa korečmu džeržał, wulki hoſezenz, kotrejuž Němzy „hotel“ praja. Hdyz ſu ſo tucž ſchyrjo do iſtvy czíſhczeli, dha wſhak ſo jim luta krafzna pycha na pſchedzivo ſwecži. Lute ſchleniczané ſchpiale po ſezenach ſo tu ſyboleja; blida ſu ſ najběſhimi platonymi rubami kryte a nože kaž widliczki a ſizy ſu wot luteho ſlebora. Kolo wołolo ſedža ſa blidami wožebne knjenje a knježa a wuziwaſu rjenje wonjaze kufli, kozdy ſwoju bleschku wina pijo. Hdyz Marscha to widži, je wona na ſmierzcz naſtrožana a jej bě, jako nočzyle ju dleje ſolena njeſcž. Wona ſa roprom ſwojego ſo Mateja ſ porstami pſchimajo ſpyta jeho horje džerzecz, ſo njeby dale ſchol, ale ſo ſaſo ſ njej tu ſe iſtvy wroćzil. Bjes tym pak ſo ſwjetzenzy ſwobelekam pinczniſ k nim bliži, kž tych ſchyrjoſch žadnych hoſczoſ pſchedczelne wita a do jeneje ſtwiczki wjedze, w kotrej

ſu do nich ſpſchahane, czlowiekojo w wſchelatim krafznym draczenju, te wulke zyrfwe, kotrež jow a tam ſteja — to zyle jim zuse ſiwiene, kotrež ſo tu w tym wulkim měſče hiba, jich wulke ſpodižwanje ſbudzi.

Matej ſo Marschu, Hanzlu a ſ Petrkom teho runja wſchitkich woczi na ſo ſzahnychu. Pſchetož jich wjeſne

hiščje nježedži. Dow jene blido peknie k wobjedu pschihotowane steji a pschi tym so našci lubi ludžo i Brjašny sešydaſu. Matej so, wot dołheho khodženja a stejenja sprózny, s zykej mozu na lachodny stolz hynje, so jeho nôžki straſhnie wřeſkotajn. Šboze bě, so bě stolz s mahagoniweho drjewa wudželany, hewak — shto wě, shto by so stało. Netk pak, hdnyž su wschitzu ſwój bleczk namakali, so pincznik poniznje ale so troſčku ſmejkotajo wopraſhujie, s czim móže tym lubym knježim hlužic̄. Matej na to k wobjedu fa so a fa tych ſwojich kaže, najprjedy dobru poliwoču, na to howjase miaſo s mordhelemin, na to ryby a napoſledk ſwinjazu pječeſi ſe ſuſhemymi ſlowkami. Marscha, zyle ſmjehezena wot bojſcze, so wſhak to trjeba njeje a so so fa to psches meru budze płaczic̄ dyrbjec̄ — najrabſtcho by poplakała. Matej na wiđitko warnowanje ſwojeſe lubjeſe maczerje khróble wotmolwi: Wſhak mamy, wſhak ſebi neschto popſhesc̄ móžemy, runje kaž czi knježa wſchitzu, kotsiž tam ſedža. Pójceſe a jēſe, my ſmy w Barlinje. Wón temu pincznikej kaže, so dyrbi bleſhku a to wot najlepſteho wina pschinjeſe a ſchtyri ſchlenzy! Wón a Hanžka a Petrž ſebi wſho, shtož na blido pschinidze, najlepje ſłodzic̄ dadža. Marscha pak jenož nekotre kufki psches jaſyk pschinjeſe, pschetož ieſ ſo ſda, so tutón Barlinſki wobjed ju a muža a zyku ſwójbu wo zyke ſamóženje pschinjeſe. S bledym wobliczom wona na to ſleborne ſudobje poſladuje, kotrež ſriedža na blidze ſteji a w nim te najlepſte jabluka a winowe kicze a figi a ſhto wě ſhto lezi, ſa czim ſoſebje tež djeſczi pschinatej. Wona ſebi niczo druheho njemyſli, hacž to, so budža wſchitke te ſchlenzane ſudobja a ſleborne talerki a nože ſaplaſzic̄ dyrbjec̄. Matej pak ſo s tym rjanym wintom troſhtowasche, kiz jemu wubjernje ſłodzic̄, so zyke roſwjeſeleny tón dzen, na kotrymž bě khezora wibzał, ſebi doſč wulkwalic̄ njemóžesche.

Ale — ale — wčho ma ſwój kónz a koſbaſa dwaj! Hdnyž ſu našci ſchtyrio hoſco dołho doſč ſedželi a wſchitke talerje a ſamu bleſhku wina hacž na dno wupróſnili, dha bu pincznik ſawoſany a Matej

ko prascha, ſhto ma płaczic̄. Na to ſo jemu ſliczbowanie na dołhej papjerje pschinjeſe, a to je tak džiwnje ſpišane, ſo Matej čitac̄ njemóžesche. Wón ſo s porſtom w wloſach na hlowje drapajo jenož to widzesche, ſo wſho do hromady, ſhtož ſpody ſteji, kruchy pjenjes wuczini, kafkiz ſebi to nihdny myſlit njeby. ſa to by ſebi nowy pluk, tſi proſata, jenu jaſoju, haj, ſhto we ſhto hewak kupic̄ móhl. Ale Matej, hacž runje pschi predku trochu naſtrózany, tola žane ſlowczo njeproſi, ale do ſwojego ſaka maſzajo ſwoju móſhniczku wuczehnje a ſe ſwojimi dobrymi toleſkami wſho hacž na poſleni pjenjeſk ſaplaſzi a wſte ſeho hiſčeje pincznikej na teho priſtwu ſa „poſłużenje“ 5 nowat dari.

Hdnyž pak wonka na haſhy wſchitzu ſchtyrio khodžachu, pschinnu Matej ſwój pschedeſhcznik ſ ruku prajo: Węſeſe wj ſhto, moji lubi, my ſmy ſebi to popſhesc̄ móhli — ale Barlinſke ſiwiſjenje je wulzyſhne drohe, bohatych kuchen kózdemu njetije — pójceſe na dwórnischco, my džemym khwatac̄, ſo dom pschinidzem.

Starý Frýha a wucjer Jenko w Barcze.

W ſydomletnej wojniſe Vjedrich Wulki ſe ſwojim wojskom wokolo Rodez niže Buſkez ležesche a wodnjo tu a tam ſamlutki jehasche, ſo by ſebi kraj wobbladat. Jenho dnja bě hacž k Njechornskemu mlynej pschinidze a tu jemu muž napshecziwo pschinidze, kiz ſo jemu neschto lepſteho byc̄ ſda, dyzli burſki člowiek. Kral ſ konjom ſastanje a ſo wopraſha: ſhto wón je a hdze wón čze? Ža ſym, wotmolwi tón mužik, wucjer w Barcze a mam myſle do Rodez hicž, ſebi tam pruſkich wojaſow wobbladac̄, a hdnyž by móžno bylo, krala Vjedricha Wulkeho wot woblicz ſo woblicz uwidzeſc̄. To by bylo, rjeknje Vjedrich, a roſrečzuje ſo dleſhji čaſh ſ kniesom Jenku, ſo ſa tym a drugim wopraſhejo, woſebje tež ſa tym, hacž dha wě ſwoje ſchulſke džeczi derje roſwuczic̄ a hdze Bart leži. Jenko, kiz njewé, ſo je ton knies, kiz ſ nim ręci, pruſki kral, na wſchitke praschenja khróble wotmolwi a ſo khwali, ſo je jeho ſchula w dobrym rjedze. Napoſledk jemu

krále Vojtěch psíčkasa, so dýrbi ho saň dom vrócejic
a so je won tón, kotrehož by rady widzil. Tutsje pak,
psíčkataji wón, do Varta ď njemu do škule psíčinu,
ho psíčkawédcic, hac̄ wón něšto hódnego móže. Jenko
hwóv klobuk sejmajo ho na dompuč poda, bjes tym
so ho stary Fryza po dróshy do Rodez wróci.

Nasajtra wopravdze do škulskeje istwy w Barcze
ton řamý knjes, kotrehož bě Jenko wucžera widzil, sa-
stupi a wonkach w škulsim dworze jedyn řkužobník
jeho konja džerzesche. Wucžer Jenko teho knjesa psíč-
célne ď ruku wita, hewak pak ho wjele wo teho zuseho
hosća njestara. Wón hwój ſchulu džerži, kaž hewak,
a hdýz je wšitko nimo, džeczi puſhczí. Hdýz pak
je poſlenje džeczo ď durjemi won, ſcěchnje wucžer Jenko
hwój čapku ho hľuboko pothilejo a proſzy krala wo
wodacze, so jeho předy njeje doſez počesczował. To

je ho mi wopravdze džinno ſdało, so ſeje psíčed waschimi
džeczimi so mnú wobkhadželi, jako bych ja jedyn
waschich wježnych burow byl. Njeměje mi ſa ſlo,
Majestosz, proſzy na to ſ wulkej ponížnoscu wucžer
Jenko; ale hlaſ! ja dýrbjach to tak cžiric mojich
ſchulerjow dla; hdýn bych eži ſhonili, so nechtó je, kž je
wyschši a móznischi dyžli ja, dha ſ nimi žane wutracze
bylo njeby; woni mi nihdy wjazy njebych poſkluchali
a ja budzich wſhitku móz nad nimi ſhubil. Stary
Fryza ho na to leſnje wužmja a wucžerzej na
ramjo dýri proſo: Tak je prawje, wón je pěkný paſtý
ſwojich wozow, reſpekt dýrbi bycz!

Hac̄ je to wěrno, to psíčedzenaſt wufudzic njemöze.
Niedawno pak tutón podawik w jenych nowinach wo-
piſaný ſtejſche a w čaſu ſydomſtneje wójny je wěsty
Jan Jenko, předy w Minakale, ſ wucžerjom w Barcze byl.

Khora macž a pěkna džowęſicžka.

Say pěkna, luba džowęſicžka,
So ſlužiſch macžeri;

Bóh ſtam eže ſa to lubo ma,
Eži wſhitko ſaplačzi.

Wschitko częlo je jako trawa a wschitka czlowiecza krajobraz jako trawna kwietka. Trawa swiadnie a kwietka wotpadnje. 1 Petr. 1, 24.

Wschelazy spisaczeljo so prozuja tak prawje dziwne węzy wunamałacz — a tola njeje dha to hzo dziwne dość, schtoż so stanje? Tak je so poślenniej franzowskiej khęzorzy Eugeniji se schlo? Zeje nan bęsche schpaniiski se-miatt f mientom de Montijo, jenja macz dżontka jendzel-skeho konfusa Kirkpatrick.

Eugenija bęsche rjanoscz hama a teho dla wulzy wobdzil-wana w Madridze. Iako pośdzijszo do Pariza pshin-dze, holodowachu jej wschitzu żenjeni a nezenjeni kueja dla jeje wulstotnejcz czel-neje rjanoscze. Nowe lęto 1853 so khęzor Napoleon III. s njej wożeni.

Wot teho časa bęsche młoda, kęzjaza khęzorka Eugenija s knieniu na wutrobach wschich kniesow w Parizu — a na wschej modze zyple Europej. Wona mējesche żałoszne wjele najdroższej drasty. Wysche swojego bydła w khęzorowym hrodze będu istwy jejnych ślużobnizow. Te hame mējacu na wschich bokach lute kamory, komody atd., hdez będu draſczenja wschich družinow: mantle, tkaniny, zdżane suknie atd. A temu będu podla woſebite istwy, hdez czrije, klobuki a kożuchi

dha by so ta pupa drugi, tsecz i schitwórh krócz wróćz dyrbjała, hacz by po khęzorzym spodobaniu byla. Jejna draſta je 4 milijony hrionow winoſta byla a tola by Salomon wo njej prajit: O kniczonma kniczonoscj! Eugenija bęsche prēnia a najnahladniſha a najrjeniſha žonska zyple Europej. Też w politizy bęsche jejna ruka mōzna. Wona je Napoleona hiszce w poślenniej hodzinzy nawabka so ja wójnu s Němami roſbudzicj. Ale wscha jeje krajobraz bęsche sa wokomik

so khowachu. Wysche jejneje sparneje istwy bęsche w komorzy wulka pupa, fiz bęsche w wulkoſez i we wschém zyłe kaž khęzorka hama. Tak rucze hacz chyjsche někto khęzorka swoje wobleczenie wotménječ a so pschewoble-facz, bu ślužob-nizam horka psches recznu roſku pshikasane, tutu pupu sdraszcicj a ju na jēdnym stole do khęzorzyneje istwy puſczejc, so móhla so khęzorka roſbudzicj, hacz chye dżenja tak swoblekana byc. Lubjesche so jej tuta draſta, dha bu pupa wubleczena a khęzorka do jej draſty salę. Njespodobasche so pak jej tute wobleczenie,

spowalana. Khejzorowe wójsko bu poła Sedana psche-winjene a Napoleon sajath. Na přenju powiecz wo tym sběhnu bo lud w Parisu, wotrieknu bo khejzorej a wuwola republiku. Khejzorka, bo wo žiwjenje bojo, běhashe, njewiedzo, schto sapoczeč, bjes pomož pshes sale swojeho hrodu, hac̄z bo na pozhledku w domje subowlekarja dr. Evausa Schowa. Na puczu k njemu je bo poła wšchelskich wyżsotich saſtojniskow wo pomož klapała. Ale czi, kiz bych u hishcze dzeń předy na jeje słowo pshed njej na kolena padnly a jej ruzh koschili, daču bo sapreč, jako njebychu doma byli abo prajaču, so sa Jeje Majestosz nicž cžinicž njemóžeja. 14 dnjow wosta khejzorka poła dr. Evausa Schowana. Ssyluh khofej sdžerža ju nělak pshci mozač a morphium da jeje stysknej wutrobie na khwilku spanja. Wona njessónicžne wjèle czerpiesche. Po 14 dnjach czelashé s khowanki w Parisu do Bendželskeje. Mała lóžicza, na kajkuž Eugenija pshed měšazom ani pohladala njeb, běshe swólniwa ju pshewjescz. Wjedro běshe jara hrosue. Wodzir lóže ſebi myſleshe, so je poſlenja hodžinka pshisčka. Tačo w Bendželskej na kraj stupichu, běshe tač ſdraszczena, so ju w hosczenzu ani pshijecz njechachu, dokelž ju ja doſez woſebnu njedzeržachu.

Poždžischo namaka w Chishelhurst w Bendželskej aſyl (město wuczeñjenja). Ale njesbože ju dale týsčeſche. Napoleon wumrje bóry, a jejny jeniczki horzo lubowaný syn Louis (rodž. 16. měrza 1856) rošjudzi bo w lécze 1878 — taž bo praji, dla njesbožownice luboſeze — s bendželskim wójskom psheczivo Zulukaffram do Afriki čzahnyč. Wón tam džesche a namaka tam swoju ſmjerč, wot hlebijow džiwič ludzi pshelkó. Wot teho čzaza je Eugenija ſlemjena žónska. Pshed 20 létami na wjesczku swojeje mož a kraſnoſcze, a netko pshes týsnoſez a ſyly do čzaza ſestarjena! Ma kij bo ſepjerajo, pomału kroczo, czornu draſtu wobleczena, taſka je wona tu a tam widzeč. Na město bohateje pshci je najwjetscha jednorosz ſtupila. Jeje wutroba ju hnijesche, bo pshci rowje swojego njesbožownego džesčza wuplaſacz. Tač nastupi 1879 wobęzny pucz do Afriki a kliczeho na lénym ſmjernym dniu swojego syna pshci jeho rowje, bléda, týschna, woczi połnej ſylsow a rt połnym ſdyhovanjom a je tam zły dzeń płaſakała a bo modlika. Kajke pshemienjenje! Tač by njewerila, aby budžishe schto 10 lét předy do jeje hrodu ſtupiwschi jej wobras pshed woczi džeržał, na kotrymž želaſo macz pshci rowje swojego jeniczkeho syna w Afrizi placie a prajik: To by ty! Boh powyscha a poníza. Czini ſebi jeho sa psheczel!

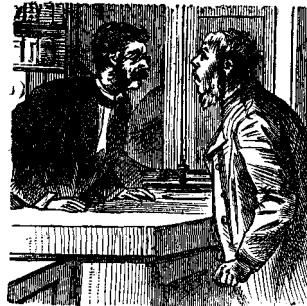
Schtó je wina?

Pshindze jene ranje faczi korcžmar do Rakęczan-skeje haptyle, mózne durje ſapraſkujo a praſhesche bo

jara roſſlobjemy a roſnjemdrjeny sa knjeshom haptylekarjom. Hdýz tón na to pshindze, sta bo bjes nimaj tole roſreczowanje. Haptylekar: Schto chceče, knjesh korcžmarjo? Korcžmar: Wone bu hishcze ſiwe, knjesh haptylekarjo! Haptylekar: Schto je hishcze ſiwy? Korcžmar: Moje wulke myſhe; wash jed ničo pomhał njeje! Haptylekar, kiz pōčzne trochu njesczeppliwy bycz: Ach! schto dha! wy jed njesczé prawje nałożeli, a to niž tak, kaž bym wam to pshikasał; ſeże dha jed na nowopieczeny khleb namaſali? Korcžmar: Haj, to bym czinił. Haptylekar: S drzewianej kžizu? Korcžmar: Haj! Haptylekar, kotrehož njesczeppliwoſcž bóle pshibjeratše: A ſeże jón potom pshed džery poſozili, s kotrymž bo wone won ſchmataja? Korcžmar: Haj! Haptylekar: A to na tajkim měſeče, kotrež je zyle ſuſe? Korcžmar: Haj! Haptylekar: A te myſhe je njesbu ſe-žrale? Korcžmar: Ne! Haptylekar: No dha bows kows, wash wulke myſhe njesbu k ničomu!

Swojego bratra wajhtar.

Tak daloko, hac̄z woczi wibžeschtet, ležeshe na ſemi tolsto bely ſněh. Hdý by hishcze ſkónzo ſwěczilo, by jaſ-noscž milliardow kryſtallow wocžomaj bołosz cžiniła, ale ſkónčko běſhe Boži domček ſchla a ſazne wjeczorne ſmierki patořizh běchu bo hižo do czemnoni Božej wozh pshewobroczie. W swojej rjenje wutepjenej ſtwticzy ſedzesche ſeleſniſti nahladovař Jurij Natuscha a rjedzesche a cziszczeſche ſchleňzy swojeje latarnje. Wón běſhe nj-zenjem. Gewal budžesche drje mandželska božodžesčowý ſichtom hotowała a wón budžishe ſa džeczatka na wobra-đenziske bliźko to abo druhe klad. Tola tež tak běſhe dom rjenje doſez wuhotowaný. Ale czim psheczel-niwiſchi napohlad ſtwticzyka poſtečzowashe, czim po-ſhmrjeniſche běſhe Natuschowé wobliczo. A njeměſeſche dha doſez pshiczymy, hněwny bycz? Kunje běſhe liſtynoſcher nimo ſchol a běſhe jemu powjedał, so je hajnk tam pshci ſežu, Handrij Schlenčer, wofimy džel wulkeho loſa (hachtel) w loteriji dobył. „Ja bym dženja popołdnju poła njeho pobyl, běſhe pshistajil, „a jemu pjenjesh donjeſł, kiz běchu ſ pôstom pshiczhé. To běſhe wjeseſle! Tač wjèle pjenjes jako Bože džeczo pod ſichtom! Schlenčer a jeho pěkna a rjana mandželska nje-wjedžeschtaj, schto pshed wjesczem ſapoczeč.“ Natuscha, ſeleſniſtar, běſhe drje tež hachtel ſobu w loteriji hrá, taž hajnk, njebesche pak ničo dobył. „Wé bo“,

hščipjeſche ſe ſubami, „tutón hajnk trjeba jenož ſwojej ružy wupſcheſtrečz, dha wſho dobre do njeju padnje. Maſch jedyn pak ma ſo wot ranja hacž do wjeczora martrowacž, a wſho podarmo.“ Hajnk běſche Natushowny njeſcheczel. Hijo na ſchulſkih lávkaſ ſo ſnjeſez móhkaſ njebeſhtaj a poſdžiſho njebe ſlepje, ale hóře. Wſchudžom mějaču trochu lóhkeho, wjeſteleho a rjaneho Schleſicjerja radſho, hacž mérneho, poſhmurjenego a do wočzow mjenje rjaneho Natushu. Tež Wojnarjez Marka běſhe ſak cžinila, wo kotrūž běſhe ſo Natushja prózovał a praschał. Wona bě jemu hicž dała, bjes tym ſo hajnk jenož ſłówczka praſicž trjebaſche, a wona bu jeho njeveſta a mandzelska. O hdyž někto hiſhče

na žaſoſcž a boſoſcž tyč dñiom ſpominac̄he, hdyž dyrbjeſche ſbože teho widžecž, kž běſhe jeho wukałał, dha rjeſhe jeho zjle cžero; a hacž runjež běchu ſo bjes tym hido 9 let minule, dha proſhēſche ſi tſhepotazym hloſom wo ſbože, na ſwojim njeſhceſelu ſo tak prawje wótrje wjeſicž. A někto hiſhče dobycze w loteriji. To běſhe tola nježlyſhane. A pod rěſazej ſawiſcu ſrwawjeſche jemu wutroba.

Někto běſhe ſi dželom hotowy a ſtanu, ſo by won ſchoł na zeleſnizu a po ſwojej pſchisluſhnoſci cžinil. Hdyž durje wotewri, wuhlada pſched khežu na drjewjanej lávzy, ſi kotrejz běſhe hakle pſched wjeczorom ſněh wotmijetl, małeho hólcza ſuſpróznenego ſedžo. Po

ſdacju 8 létny hólcza běſhe korbik, pod kotrehož wodjeſzom ſo lampa ſwěczeſche, pornjo ſebi ſtají a wotpočzomafch. někto wſhón wuſprózneny a pſchi kubazej ſymje pſhepočzem. Natushja jeho derje ſnajeſche; běſhe to hajnkowý naſtarſci, a Marznej rjanej módréj wočzi hladuſtej ſi ſantkoveho čerwienoliczlateho luboſneho woblicža. „Njeſkničomne hólczisko“, tak da ſo Natushja do džesčza, „ſkto maſh ſo na moju lávku ſydačz. Čakaj, ja čzu cži nohi cžinicž. Cžin, ſo přječ pſchindzech. Měhſličk drje ſebi, ſo ſym ſa tebję a twojeho runječu lávku wumjetl? Njeſkničomne hajnkowe lehnidlo. Haj wſhak haj, jabluko daloko wot ſhtoma njeſadnje.“ Poſklednje ſłowa na to ſyňk wjazy ſkyſhalaſ ujebeſhe; wſhón naſtrózam běſhe pſchi prenič hrubych. ſłowach ſtanuł a ſi boka na hrubeho zeleſnifarja poſladowaſhi ſo wotbalil a khwataſche, ſo by pſches zeleſnizu na puczik ſi leſeſej wjedžazý ſo podaſ. Tež zeleſniski naſladowaſ Natushja džesche na zeleſnizu. Hdyž ſaſo domoj džesche, běſhe ſo ſyma powjetſhika, lóhka mňha ſtupeſche ſe ſemje, tola ſwěczaču hwědyn hiſhče pſches nju. „Wjedro ſo wěſče pſcheczibuje“, borbotaſche Natushja pſchi ſebi, „ja to w mojim ramjenju cžuju, nadžiomne žaneho noweho ſněha njeđoſtanjem, kaž pſched 20 léta mi pokutny džen. To býchu ſaſo wſheloſy w ſněhy ſymny row darmo namakali.“ Bo iſtwie ſaſhwěczi ſwěcžku a poda ſo na džel, ſebi w kropje mucžku na warjani. „Tajka w kropje mucžka budze žoldkej howicž“, borbotaſche pſchi ſebi, „pſchetoz pſchi tajke ſymje dyrbí člowiek ſnuſtkaſ ſebi žoldk wutepicž, hewak móhli ſmierſnucž. Haj, haj, ſmierſnucž ujeje ničo rjane, tola wſheloſy ludžo hiſhče hórfu a boſoſniču ſmiercz ſaſluža. Hajnkej a wſhém jeho wuropacham čžyž tola tajku ſymu popſhecz, ſo býchu dyhacž ſabylí.“ Tak powiedaſche ſam ſe ſobu, kaž wſhítzy ludžo, kotsiž ſu wjetſki džel kózdeho dňa ſami.

Někto běſhe w kropje mucžka na warjenia a bě do wjehoſche róle ſtajena, ſo njeby wuſtudnuka; pſhetoz cžah, kotrūž w 6 hdyž. pſchindze, dyrbjeſche nimo býč prjedy, hacž móžeſche ſebi Natushja na wjeczor po myſliciž. Wjeczor w 8 hdyž. pſchindze hiſhče jedyn a potom mějeſche měra hacž do nozy dwieu. Hiſhče i, a druhé w domje wobſtara. Pſchi tym ſtorczi knihoveje polžy a ſtara biblia, kotrūž běſhe wot maczjer, herbowal, padže na ſemju, hdyž wotewrjena leža wofta. Pak dohlo njebeſhe do njeje poſladaſ. W njei wſhak tež wjele njeſtejeſche ſa tajfeho pěknego a hódnego člowieka, kaž tola wón běſhe. Tola jeho wocži padnuſtej na runje wotewrjenu ſtronu. Tam ſtejeſche wo Kainu a Habelu. Džinwje doſeč, ta węz jeho ſajtina. Duž tutu ſtronu cžita. Hdyž ſi Kainowemu wotmoſwjeniu pſchindze: „Szym dha ja ſwojego bratra wajchtat?“ běſhe hroſne ſmiejkotanie na jeho hubomo widžecž. „Tajtke Kain, tón wě ſo derje wurecžecž“,

jało pał połecze czitasche, kij na Raina pschiindże, tchafesche jeho stylka bojoscz; won saczini rucze knihi a staj je na knihowu polzu.

Czah dyrbiesche tu nětko skoro bycz, a nahladowané džesche won, so by pucz sačlahował; nasdala běsche tež hido lokomotiva klychecz. „Po prawym tu prawje njerjebawshi steju“, méniesche pschi ſebi, „pschetoż nětko po tutym puczu tola žadny pož njepliindże. Haj, wo žně, tehdy je něšto hinasche; ale nětko, w symje! Ale nježweczi dha ſo tam předku mała kwečka?“ Hacž hido na zejeliñy abo hischeze na puczu, njeje rosdželicz dla wulkeje mlyh; ale kweča bliſto pschi ſemi dyrbiesche to bycz. „Hej, hej“, ſawola Natuscha, „chzech-li hischeze psches schený, dha khwataj, khwataj!“ Žane wotmowjenje — ta kwečka ſo njehibnu. Natuscha wolaſche wóſiſho, ale ſaſo podarmo. „Won dže wěſeze czaherí najpredy nimo dojēz dacz“, méniesche nahladowané a ſačlahowa pucz. Hido běsche khetro w bliſkoſezí ropot ſo pschiblizowazeho czaha klychecz a lokomotivowej kwečy ſo psches mlyh kwečeskej kaž wulkej straschnjej zapazej woczi někſteho rubjezneho swérjecza. Natuscha njemóžeshe ſwoje woczo wot maleje ſo njehibazeje kwečki wotwobrocicz. Czim dlěje na nju hladasche, czim wěſcizhe bu jemu, ſo ta ſama na schenach ležesche, a niz na puczu. Ale ſhoto dha móžesche to na kweče bycz? Ssnano někſte ſcherjenje? Někſti duch, kij w rowje žaneho mera nima? Hdzej je wulki poſklad ſhowany, tam ſkakaju, kaž ſo powjeda, duchojo ſ tajlumi kwečkami. Ale ſcherjenja tola njejſu. ſhoto dha tajſe baſnički wéri! Abo je ſnanou to czlowiek, kij je tam wotpočiniecz džył a je wuſnul? Duž jemu na jene dobo pschipadnie, won njeſwedžesche kaſ, hajnkowý ſynk, kotrehož běsche taſ hrubje ſe ſwojeje ſawki wuhnał. Ale tón dyrbiesche tola dawno hido domach bycz. Ale nětko wuhlada pschi kwečzy maleho czlowieka ležo. Haj, haj, to běsche hajnkowý ſynk, ſynk jeho najwjetſteho njepliheczela. Won ležesche na schenach, po kotrych ſo czah pschiblizowazhe. Won tam ſ měrom ſpashe, ſpashe ſajnej ſmierci napſhesciwo. Natuscha strach widzeſche, w kotrymž džeczo běsche; ale won ani ſtaćka njehibinje, ſo by džeczo ſe stracha wumohl. Helske ſměſtotanje czechnesche psches jeho woblicz. W duchu widzeſche hido, kaſ hajnkej pod ſo kwečazym božo-džesčowym ſhтом roſtor!ane cželko jeho ſynka pchimieſu, kaſ won w ſadwile vanju ruzy ſama a kaſ Marzynej rjanej woczzy horz klysh placzetej. Won to zyle jaźnie widzeſche: Haj, plakajtaj, plakajtaj, ſhoto nha wamaj nětko wulke i obyče w loteriji. Won ſebi to wo nje połuje ſe għlužitoj. Ssnano pał je hido ſmiersko a je i.worwe. Njech je kaž dže, ha ja jeho wajħat?

Hezo bliże pschiindże czah. Wóſiſho hrimotachu že wjerċaze koleża, pshezo wóſiſho ſtonasche

lokomotiva. Wona ſtonasche: Rain, Rain! ſhoto hrimotachu ſchċerċaże koleża? Wone wolaču: Poſlaty, poſlaty, poſlaty! Duž wuhlada Natuscha w duchu džesčowej mōdrej woczzy; wonej jeho kaž proſhejtej: pomhaj, pomhaj! Hischeze jenicze wokomiknjenje, a lokomotiva je ſwoj mordariski ſluk ſkonjal — dha ſchħiċċa ūlejji ſahħadwa a běſche psches ſcheny ſkočiſt, běſche džeczo hrabniū a ležesche ſ ſum w pħaż-rawje — ſadu njeħo ſħumiesche czah nimo. Hluboko ſdixxu jo ſħraha ſo Natuscha a donjeze džeczo do ſwojeje iſtwu; wone běſche blède, ſo njeħibasche a ſdaſche ſo morme bycz. „Pschepoſbże, poſbże!“ ſdixxu waſche Natuscha. Potom wuſpħestre wotmjanu rubiħċeż-za na ſemju, ſeħla ſynta a pocza jeho ſe ſuēhom rybowacż. „Ssnano budžiħ jeho hischeze pschi žiwenju namakał, hdj budžiħ tam hnydom ſħol, jako jeho wuhladač“, poroſkowasche ſebi, a preni krċż po dothiħ lētach cżiċċeżesche ſo modlitwa ſ jeho fatorhjneneje wutrobi: „Kneje, knije, njeidż ſo minn do fuđa. Ach, ſo tola njeħi pschepoſbże bylo!“

Tola njeċċerwjenjesche ſo hido koža; njepoča won dyħħacż? Pshezo krucżiſho won rybowasche, pshezo nutriñiſho proſħeſche jeho duſħa wo ſmiljenje. Haj, nětko hibaqhu ſo poſt, nětko wotewri woczi. Börſi móžeshe Natuscha džeczo do ſwojego koža položicż a jemu něšto wot ſwojeje pschihotowanie w kropje mužki dacz. Džeczo méniesche nětko wobej woczi wotewrjeriż a hladasche wokoło ſo, jako by něšto pytał. „Mój korbik, mój korbik“, pocza na poſledku. „Twój korbik, ach tón je wolkach. Ja hnydom po njón du, leħu ſo a spi.“ Džeczo ſpoluji ſo a börſi běſche w měrnym ſpanju. Natuscha wofta kħwilu piċċi kožu, potom pał džesche won ſħlaħi wróčzo wiſaq a ſa korbikom hladacż. Haj, tu ležesche, zyle rosmieſcenj a do tħaż-kruxx roſtolčenj. Natuscha farża, jako jón wuhlada. Pödla ležesche njewoħiſkodżena bleſčka ſ haptiki, kotrāz běſche najeſteriħo hido prjedy ſ korbika wupadnuła. Nahladowané namaka ſo domoj wróčiwiſhi džeczo w hlubokim ſpanju.

Ale nětko bu wolkach wiſħo žiwe. Stylniwe wolańje ſo klychecshe a Natuscha ſtupi piċċed durje. Tam ſtejſeſche hajnk ſe ſwojim wotrocżkom. „Njeſſeſe mojego ſynka widżeli?“ wopraſħha ſo hajnk njeħmerni. „Won je tu, žiwy a ſtrony“, wotmoħwi Natuscha. „Žiwy a ſtrony, woprawdże?“ „Haj, haj, hdjż tež spi.“ „Duž dži hnydom“, wobrocżi ſo hajnk na ſwojego wotrocżka, „a praſ ţonje, ſo ſim to džeczo žiwe a ſtrome namakaļi a ſo ſo wo nje bojez njerjeba.“ Potom džesche ſa Natushom dō iſtwu. „Mój żona“, taſ ſowjedasche hjes tym, „ſħħori wiċċera nahle. Dženja pschiindże nětko lekar a napiċċa rezept, ale niktó nje-méniesche kħwile do haptiki hicż. Duž běſche naju ſynk ſwolniw. Mój jemu hicż dachmoj; njeħibasche ſo jemu tola nicżo ſtacż, pucz je wiſħak dobrý a hje wiſħeħo

stracha. Nětko pak ho jara wo njeho bojachmy, dokelž tak dolho wolkach wosta. Ale kaf dha pschindže, so je wón tu pola waſ? "Wón běſhe njedaloko wot tu ſebi w ſneshy wužnul", powjedaſhe Natusha pomalu, jako by jemu kogde ſlowczko wulku prózu cziniło. "Shto, wužnul w ſneshy? To je tola założnje ſtrachne!" "Haj, mejač tez prózu, so jeho ſaſo ſhrejach." "

Nětko ſtejſeſhe hajnk pſhi ſvoju małego Janka a běſhe jeho ſ wobemaj rukomaj wobjimał. Wón wotuciſi a ſaychimnu nanowu ruku. "Smilny Bozo!" ſdychny hajnk, "hdyn budziſhe moi ſynek ſmiersnul! Ale hdze dha lezejſhe? Hdze jeho namakaſheze?" "Na ſeleſniſy, na ſchenach." "Mój Bozo! na ſchenach?" ſawola hajnk, "a czah, ſmilny Bozo, a lokomotiva —?" "Ta budziſhe pſhi ſamym pſches njeho ſchla", pſchiftaſi Natusha cziſhe. "A ty, ty by ſy jeho wumohł? O kaf mam ſo tebi džakowac̄, ty mój dobroczelo, kotrehož ſyti tak zlye njeſpoſnał." Horze ſyliſy maczachu hajnkowe wobliczo, jako ſeleſnikarja wobjimajo k ſebi tloczefhe. Tón pak ſo wobarashe a rjeknu: "Ty mje ſa lepičeho džerzis̄h, hac̄ ſym; pichetož možes̄h mi to wodac̄? bjes Božeho ſmiljenja, kif w poſlenim wokomiknjenju moju famien-twjerdu wutrobu ſmijehczi, budziſhe twoje džeczo nětko morme bylo a ja budzih tu ſtał jako jeho mordar."

Nastrózany ſtupi hajnk kroczel do ſady, potom pak wutrobnje Natushowu ruku pſchimnu a rjeknu: "Džakujoj ſo Bohu, ale tebi chzu ja ſo džakowac̄, ſo by moje džeczo wumohł; a je-li czi czezko padnuko, dha ſo czi cziim bôle džakuju." "Hajnko", prajeshe Natusha, "ty by lepſhi, dyzli ja!" "To ſo prascha", wotmolwi tón, "ja ſo tez rjenje pſhczewo tebi ſadzerzał njeſzym a mam wjele winy na twojim hidzenju. Ale chzemoj wſho hidzenie a wſchón hniew po hrjebac̄. Luboſcz dyrbi kniežic̄." Pſhi tym poſkiczi jemu ſwoju ruku. A Natusha ju pſchimny. Wobemaj běſhe Bože džeczo pſhczelowu wutrobu wobradžilo. Boh ma ſpodobanije na luboſcz.

S luje do blota!

Je to stare ſhonjenje, ſo ſo jenemu po tym, ſhtož je ſakasane, najbóle lóſtichtuje. Kaponez Jurij mejeſche w nanowej ſahrodze doſez rjanych kruſhown a jablukow, kotrež by ſebi wotschczpac̄ móhl. Wón pak bě lóſy

hólz a jemu ſo ſdaſhe, jako dyrbjal ſhad, kif w ſnej ſahrodze na ſhtomach a pſchi ſezenach wiſy, wjele ſejep ſłodzic̄. Tute kruſhwy a jablukzka jemu do wóczlow kafaju a wón ſo ſdzerzeſi njemóže, jedyn dzeni, hdyn ſe ſchule dze, ſo ſfradžu do ſahrody pſchis̄hmatač. Wón njewobhſaduje pak ſebi jenož te rjane pſody, ale ſ porſtami ſa nimi pſchima. Mały paduch, kif be ſebi ſwoju ſchulſku toſchu ſ plodami na- pjeſnił, ſo nje- mało naſtrózi, jako na dobo widzi, ſo ſahro- nik ſ wulſkim ſi- jom na njeho dze. So by ſuro- wemu ſudej wu- czeknuł, kotrež jemu hroſy, leſy ſkók na murju, pſchi kotrejz ſwoje lóſyſtwo wutwiedze, a je ſo tez hizo kaf ſloczka pſches nju na druhi boſ dele ſunuk, jako tu wulſkeho rjecza- nika wuhlada, kif jemu ſwoje ſuby poſkaſuje a hroſy jeho na kruhi roſtor- hac̄! Na jenym boku murje ſahrodnik ſ ſijom, na druhim poſ; ſhto móže wopiszac̄, w kafiej ſtysknoſci tu tón młody paduch wiſy a ſ zlyk ſchiju po pomožy woła! Kaf je ſo ſ tuteje nufy wumohł, to njewemy, ale to wemy, ſo je ſo čaſh ſwojeho živjenja wſchego lóſyſtwo wostajit a tón ſchpruch ſwiateho piſzma w po- mijatku khował: Shtož kranęt je, tón njeſkran wjazy, pſchetoz njeprawe kublo niſtyle!

Æermuſche 1888.

26. augusta: Woſporska. — 9. ſeptembra: Hodzijska. — 30. ſeptembra: Bieležanska, Borschčjanſka, Budeſtečjanſka. — 14. oktobra: Wujesdzanska, Paſowſka. — 21. oktobra: Hucſčanska, Nieſhwac̄zidska. — 28. oktobra: Bilečjanſka, Hrodziſčečjanſka, Ketečjanſka, Koſečjanſka, Nožac̄janſka. — 4. novembra: Bartſka, Huczinjanſka, Klufschanska, Małeſchanſka, Mało-Budyschinska, Miechęjanſka, Poſchitska. — 11. novembra: Minakališka, Rakečjanſka.